

Arrest

nr. 166 595 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EEMEREN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 juli 1991 in Bagdad geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde steeds in Sadr City te Bagdad. U ging naar school tot het derde middelbaar. Van 2009 tot 2010 werkte u als verkoper in een schoenwinkel. Nadien werkte u van 2010 tot 2013 in een winkel voor schoonheidsproducten. Vanaf 2011 speelde u bij de voetbalclub Sina'at Kahraba. In 2012 zat u gedurende tien dagen in een politiecel opgesloten in de plaats van uw oom die ambtenaar was en anders zijn job zou kunnen verliezen. In 2013 raakte u geblesseerd tijdens het voetballen. Van toen af voerde u administratieve taken uit voor uw voetbalclub.

Vanaf 31 juli 2015 nam u elke vrijdag deel aan betogingen waar betere voorzieningen (o.a. werk, water, elektriciteit, veiligheid) werden geëist. Een zekere Jalal Al Shahmani riep toen slogans, dewelke u

nariëp. Tussen de betogers zaten verklikkers van de veiligheidsdiensten. Er werd steeds gewelddadiger tegen de betogingen opgetreden en er raakten mensen vermist. Tijdens de betoging van 18 september 2015 werd Jalal Al Shahmani samen met enkele anderen gearresteerd. U kon ontsnappen en keerde snel terug naar huis. U haalde daar wat spullen op en vertrok nog diezelfde dag naar familie in de Amil wijk te Bagdad. Rond 19 september 2015 kwam men bij u thuis naar u vragen. Op 22 september 2015 bent u legaal met gebruik van uw paspoort uit Irak vertrokken via de luchthaven van Bagdad. U kwam in België aan op 9 oktober 2015 en vroeg hier asiel aan op 14 oktober 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele badge van uw voetbalclub voor. Tevens legt u kopieën voor van uw identiteitskaart (d.d. 23/2/'14), uw paspoort (d.d. 9/4/'12) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 3/5/'12).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat u hebt deelgenomen aan betogingen en vreest omwille van deze deelname te worden gearresteerd. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele **inconsistenties** in uw verklaringen. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweert dat Jalal Al Shahmani reeds na drie of vier betogingen werd ontvoerd en dat u nadien, ondanks uw angst ook te worden opgepakt, toch nog bleef deelnemen aan de demonstraties. Dit terwijl u bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat hij werd gearresteerd tijdens de achtste betoging en dat dit meteen de laatste betoging was waaraan u deelnam. Wanneer u met deze afwijkende verklaringen wordt geconfronteerd, zegt u eerst dat u zich misschien vergist had en stelt u daarna dat u niet zeker weet of u dit wel zo zou hebben verklaard bij de DVZ (CGVS p.12-13). Nochtans had u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS geen opmerkingen over de gang van zaken bij de DVZ (CGVS p.1). Dergelijke incoherente verklaringen doen reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat hetgeen u verklaart niet steeds overeenkomt met de **objectieve informatie** waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Zo blijkt Jalal Shahmani inderdaad een van de aanvoerders van de protesten in Bagdad te zijn geweest en werd hij inderdaad ontvoerd, maar niet tijdens het protest op 18 september 2015 zoals u verklaart (CGVS p.11). Hij werd daarentegen door gewapende personen vanuit een restaurant in Waziriya meegenomen in de week voor 25 september 2015. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Bovendien wordt in een artikel van 2011 gezegd dat hij tweeëndertig jaar is, momenteel zou hij dus ongeveer zevenendertig zijn. Dit komt niet overeen met uw verklaring dat hij in de vijftig zou zijn (CGVS p.10). U beweert bovendien dat er steeds meer mensen deelnamen aan de protesten in Bagdad en dat het over duizenden betogers zou gaan (CGVS p.9). Nochtans blijkt dat het in augustus 2015 al maar over honderden betogers meer zou hebben gegaan. Bovendien werden al enkele maatregelen genomen door de regering in een poging om de protesten tegemoet te komen, terwijl u beweert dat dit niet het geval zou zijn (CGVS p.15). Dat uw verklaringen niet overeenkomen met de objectieve realiteit, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Het is daarenboven, rekening houdend met uw achtergrond, niet aannemelijk dat de overheid of hieraan gelieerde milities u actueel persoonlijk zouden zoeken met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u **geen uitgesproken profiel** hebt. Zo was u op geen enkele manier politiek actief. U was evenmin lid van een politieke partij of organisatie (CGVS p.7). Uw enige activisme zou bestaan hebben uit het deelnemen aan betogingen zoals verschillende andere Iraakse burgers, waarbij u allerm minst een prominente of leidinggevende rol speelde. U beperkte zich tot het herhalen van slogans die door anderen werden geroepen (CGVS p.9, 11). Bovendien geeft u in uw verklaringen zelf aan dat gewoon iedereen werd gearresteerd die ze konden arresteren (CGVS p.13). Dit wijst op het willekeurige karakter van de acties van de autoriteiten. U werd zelf nooit gearresteerd omwille van uw deelname aan betogingen. Een keer kwam men naar u vragen, maar u weet niet of dit gewoon vrienden waren of personen die met slechte bedoelingen naar u op zoek waren. Verder is niets meer gebeurd. U hebt dan ook geen concrete aanwijzingen dat u gevisieerd zou worden (CGVS p.13-14). Op het einde van uw gehoor bij het CGVS verklaart u dat de vrees dat u zou worden gearresteerd louter hypothetisch is (CGVS p.18). U kunt dan ook niet overtuigen dat u werkelijk omwille van uw deelname aan betogingen persoonlijk gevisieerd zou worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Voorts verblijven uw ouders, broers en zussen nog steeds in Sadr City in Bagdad. Een deel van hen werkt ook. Ze zouden weliswaar te lijden hebben onder de **algemene situatie**, maar u haalt geen concrete persoonlijke problemen aan die ze zouden hebben ondervonden (CGVS p.4-5). Dit alles wijst er niet op dat u of uw familieleden het slachtoffer zouden zijn van een systematische en persoonsgerichte vervolging.

Bovendien blijkt uit het feit dat u **legaal** met uw paspoort het land hebt verlaten via de luchthaven van Bagdad dat u niet voor de Iraakse autoriteiten hoeft te vrezen (CGVS p.8).

Dat u verschillende andere **Europese landen** doorkruiste, waaronder Duitsland waar u expliciet de vraag gesteld werd of u asiel wilde aanvragen en u dit in geen van deze landen deed, relativiseert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees nog meer (CGVS p.16).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het feit dat u gedurende tien dagen **opgesloten** werd in een politiecel in 2012 geen reden is waarom u actueel een vrees zou hoeven te koesteren. U haalt zelf expliciet aan dat dit geen reden was waarom u het land zou hebben verlaten. U hebt toentertijd slechts de plaats van uw oom ingenomen omdat hij anders zijn job zou kunnen verliezen. U hebt hiervan nadien geen verdere gevolgen meer gehad (CGVS p.15).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad

zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

*De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele voetbalbadje en de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 23/2/'14), uw paspoort (d.d. 9/4/'12) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 3/5/'12). Deze stukken zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verwijst vooreerst naar nieuwe bewijzen die hij heeft kunnen bemachtigen en dit ter staving van zijn verhaal, meer bepaald de dreigbrief, klacht neergelegd door zijn vader, foto's van het ouderlijk huis, foto van de verklikker, foto van dhr. Jalal Al Shahmani en de originele identiteitskaart en paspoort.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van voormelde vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25 september 1986 nr. 26933), artikel 8

juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt:

"Doordat de Commissaris Generaal de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart, nu verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoeker niét met de waarheid zou overeenstemmen.

Dat bovendien niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen én het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden.

Dat overigens niet vergeten mag worden dat verzoeker, zelfs hier in België, ernstige angsten heeft voor represailles voor de verklaringen die hij hier aflegt. Hij maakt zich dan ook ernstige zorgen voor zijn familie en wil nog alles doen om hen te beschermen, zodat zij niet het slachtoffer zullen worden omdat men verzoeker zelf niet te pakken kan krijgen.

(...)

Dat de Commissaris-Generaal verder van oordeel is dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker op ernstige wijze in twijfel getrokken kan worden door beweerdelijke tegenstrijdigheid/inconsistenties.

Dat de Commissaris-Generaal aldus van oordeel is dat er inconsistentie zou zijn tussen de verklaring van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken én tijdens het verhoor bij het Commissariaat Generaal.

Dat verzoeker echter wenst op te merken dat deze zogenaamde verschillen zeer minimaal zijn én gaan over het aantal betogingen dat hij heeft meegedaan.

Dient niet te vergeten worden dat verzoeker een traumatische ervaring heeft meegemaakt, dat zulk een verhoren zeer zenuwslopend zijn én dat er aldus inderdaad kleine verschillen kunnen zijn.

Dient overigens opgemerkt te worden dat de minieme verschillen niet van die mate zijn dat verzoeker zijn verhaal niét correct zou zijn.

Verzoeker kan zeer duidelijk en concreet uitleggen waar die betogingen hebben plaatsgevonden, met welke redenen.

Ook wat betreft dhr. Jalal Shahmani. Verzoeker brengt een foto bij van de man welke hij bedoeld. Op deze foto (stuk 3) is duidelijk te zien dat deze man ouder is dan "37 jaar", zoals het Commissariaat Generaal vooropstelt.

Dat de leeftijdschatting van verzoeker m.b.t. deze Jalal Shahmani, zijnde 45-50jaar wel degelijk correct is. Verzoeker wenst nogmaals naar deze foto te verwijzen.

Dat deze man wel degelijk ontvoerd werd naar aanleiding van een betoging op vrijdag 18 september.

Dient overigens opgemerkt te worden dat 18 september, valt in "de week voor 25 september" zoals door het Commissariaat-Generaal vooropgesteld wordt.

Daarnaast stelt de Commissaris-Generaal al zou verzoeker géén uitgesproken profiel hebben en daardoor geen gevaar lopen.

Dat dit uiteraard een zeer slechte en onlogische redenering is. Men dient uiteraard géén uitgesproken profiel te hebben om enig gevaar te lopen.

Door het meedoen aan deze betogingen, door het roepen van allerlei slogans is verzoeker wel degelijk in een gevaarlijke positie terecht gekomen én dit enkel en alleen omdat hij luidop de vraag stelde naar basisvoorzieningen !!

Dat verzoeker verklikt werd door één van de verklikkers én hierdoor persoonlijk gevaar liep.

Dat er een zeer duidelijke dreigbrief werd achtergelaten voor verzoeker (stuk 5).

Dat verzoeker zelfs gevolgd werd tot aan zijn werk én dat zijn woonst en meubelen werden vernield (stuk 6-7).

Dat, mede ingevolge deze dreigbrief, duidelijk moge zijn dat verzoeker een ernstig persoonlijk gevaar liep en dit in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Het feit dat zijn familie nog steeds woonachtig is in Bagdad doet niets af aan het persoonlijk gevaar zoals reeds uiteen werd gezet.

Daarenboven is verzoeker tot op heden zeer angstig verklaringen af te leggen uit vrees dat zijn familie dit zal moeten bekopen.

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door hem worden voorgelegd. Dat deze de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren.

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn.

Dat het ernstige gevaar voor ontvoeringen zelfs erkend wordt door de Commissaris-Generaal !!!

*De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. (Hathaway J., *The law of refugee status*, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84.).*

*De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié*, 1979, nr. 205.)*

*Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié*, 1979, nr. 203-204.)*

Dat uit hetgeen reeds uiteen werd gezet het duidelijk moge zijn dat verzoeker wél degelijk het statuut van erkend vluchteling dient te verkrijgen.

*

Minstens dient aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut toegekend worden. De subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst en wanneer hij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen, of dat niet wil wegens dat risico."

Ernstige schade kan krachtens artikel 48/4, §2 Vreemdelingenwet bestaan uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger.

Dat de Commissaris-Generaal, geheel ten onrechte én aan de realiteit voorbij, van voordeel is dat het subsidiair beschermingsstatuut niet aan verzoeker kan worden verleend daar er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoeker.

Dat de Commissaris-Generaal hiertoe evenwel geen enkele correcte en duidelijke motivering geeft.

Dat de Commissaris-Generaal zelfs toegeeft dat de situatie in Bagdad slecht én gevaarlijk is.

Dat overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of buitenlands gewapend conflict.

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu.

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wei zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen.

Dat de Commissaris-Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, terwijl verzoeker op géén enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij een terugkeer naar Irak een vogel voor de kat is.

*

Dat de situatie in Irak én meer bepaald geenszins als veilig beschouwd kan worden.

Dat zelfs het huidige reisadvies van België naar Irak zeer negatief is (stuk 10):

"In gevolge de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de daaruit volgende verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak, worden alle reizen naar het land ten stellige afgeraden."

Verder valt er nog te lezen op de informatiepagina van de Dienst Buitenlandse zaken dat de veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker én uiterst gevaarlijk.

"De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh én de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering"

Dat aldus de Belgische overheid, én dit op heden, van mening is dat Irak absoluut te vermijden is én allesbehalve als veilig kan worden beschouwd.

Ook het reisadvies van Nederland is negatief. Er wordt duidelijk gesteld dat de veiligheidssituatie in Bagdad verslechterd is. Er wordt zwaar gevochten tussen de extremistische groepen en Iraakse strijdkrachten. Op veel plaatsen wordt er aldus intensief gevochten.

Dat toch diezelfde overheid van oordeel is in haar bestreden beslissing dat verzoeker terug naar Irak dient te gaan daar het er een veilige en stabiele omgeving is. Dat dit uiteraard volledig absurd is! Dient overigens te worden opgemerkt dat Irak tot op heden nog steeds het meest gevaarlijke land ter wereld is !!! Dit blijkt uit recente gegevens van de Briste organisatie Action on Armed Violence. Daarenboven is Bagdad ook de meest gevaarlijke stad ter wereld (dit blijkt uit een verslag van "Verisk Maplecroft's New Global Alerts Dashboard", een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert).

Uit de cijfers van de VN blijkt dat er in augustus 2015 meer dan 1000 burgerslachtoffers waren.

Dat daarenboven ook het aantal ontvoeringen ernstig zijn toegenomen. Zo worden hoge ambtenaren, tribale leiders, gewone burgers, .. gewoon lukraak gearresteerd en weggevoerd én dit alles onder het toezicht van leger en politie.

Dit alles is te wijten aan meer dan 30 militias die actief zijn in Bagdad.

In Bagdad bestaat een doordeweeks "normale" dag uit willekeurige ontvoeringen, moorden, bomaanslagen, ...

Dat verzoeker aldus, minstens, het subsidiair beschermingsstatuut dient te verkrijgen.

*

Dat de Commissaris-Generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft genomen. welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twiifel had dienen te worden verleend aan verzoeker.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed.

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen."

In een tweede middel stelt verzoeker:

"Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele Rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Doordat de Commissaris-Generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tót het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden.

Dat het terugsturen van verzoeker naar Irak een misdaad tegen de menselijkheid is. Het is onvoorstelbaar dat verzoeker terug gestuurd zou worden naar zijn vernietigd en door oorlogen en geweld geteisterd land.

Dat er gewoonweg "russische roulette" gespeeld wordt met het leven van verzoeker.

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM."

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM *juncto* artikel 14 EVRM blijkt dat deze schending op generlei wijze wordt uitgewerkt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst dient te worden gewezen op enkele **inconsistenties** in uw verklaringen. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweert dat Jalal Al Shahmani reeds na drie of vier betogingen werd ontvoerd en dat u nadien, ondanks uw angst ook te worden opgepakt, toch nog bleef deelnemen aan de demonstraties. Dit terwijl u bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat hij werd gearresteerd tijdens de achtste betoging en dat dit meteen de laatste betoging was waaraan u deelnam. Wanneer u met deze afwijkende verklaringen wordt geconfronteerd, zegt u eerst dat u zich misschien vergist had en stelt u daarna dat u niet zeker weet of u dit wel zo zou hebben verklaard bij de DVZ (CGVS p.12-13). Nochtans had u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS geen opmerkingen over de gang van zaken bij de DVZ (CGVS p.1). Dergelijke incoherente verklaringen doen reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”* Verzoekers verweer dat dat de inconsistentie tussen zijn verklaringen op DVZ en het CGVS minimaal zijn en dat hij een traumatische ervaring heeft meegemaakt, kan niet worden aangenomen. Het betreft immers zowel het aantal betogingen waaraan hij zou hebben deelgenomen als het moment waarop hij zou zijn gestopt met de deelname aan de betogingen. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij dat hij een trauma zou hebben opgelopen dat hem verhinderd om consistente verklaringen af te leggen.

In het feitenrelaas zoals uiteengezet in het verzoekschrift maakt verzoeker melding van het ontvangen van een dreigbrief waarbij een kogel van een Kalasnikov was gevoegd. Tevens blijkt dat hij volgens het feitenrelaas in het verzoekschrift, voorafgaand aan het ontvangen van de dreigbrief, gevolgd werd door een wagen met vier inzittenden alsook dat zijn vader klacht op 22 september neerlegde bij de politie (verzoekschrift, p.3). Deze feiten werden door verzoeker voorheen in de asielprocedure op geen enkel ogenblik aangehaald. Hetzelfde geldt voor zijn bewering dat hij werd gevolgd tot aan zijn werk en dat zijn woonst en meubelen werden vernield (verzoekschrift, p.7). De vaststelling dat verzoeker zijn asielrelaas in voorliggend verzoekschrift dermate aandikt, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Bijgevolg kan aan de bij het verzoekschrift gevoegde dreigbrief, klacht en foto's van een woning (stukken 5 - 7) geen enkele authenticiteit worden verleend en vermogen deze verzoekers geloofwaardigheid niet te ondersteunen.

De bestreden beslissing stelt: *“Het is daarenboven, rekening houdend met uw achtergrond, niet aannemelijk dat de overheid of hieraan gelieerde milities u actueel persoonlijk zouden zoeken met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u **geen uitgesproken profiel** hebt. Zo was u op geen enkele manier politiek actief. U was evenmin lid van een politieke partij of organisatie (CGVS p.7). Uw enige activisme zou bestaan hebben uit het deelnemen aan betogingen zoals verschillende andere Iraakse burgers, waarbij u allermist een prominente of leidinggevende rol speelde. U beperkte zich tot het herhalen van slogans die door anderen werden geroepen (CGVS p.9, 11). Bovendien geeft u in uw verklaringen zelf aan dat gewoon iedereen werd gearresteerd die ze konden arresteren (CGVS p.13). Dit wijst op het willekeurige karakter van de acties van de autoriteiten. U werd zelf nooit gearresteerd omwille van uw deelname aan betogingen. Een keer kwam men naar u vragen, maar u weet niet of dit gewoon vrienden waren of personen die met slechte bedoelingen naar u op zoek waren. Verder is niets meer gebeurd. U hebt dan*

ook geen concrete aanwijzingen dat u geïmagineerd zou worden (CGVS p.13-14). Op het einde van uw gehoor bij het CGVS verklaart u dat de vrees dat u zou worden gearresteerd louter hypothetisch is (CGVS p.18). U kunt dan ook niet overtuigen dat u werkelijk omwille van uw deelname aan betogingen persoonlijk geïmagineerd zou worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie."

Verzoekers verweer luidt: "Dat dit uiteraard een zeer slechte en onlogische redenering is. Men dient uiteraard géén uitgesproken profiel te hebben om enig gevaar te lopen. Door het meedoen aan deze betogingen, door het roepen van allerlei slogans is verzoeker wel degelijk in een gevaarlijke positie terecht gekomen én dit enkel en alleen omdat hij luidop de vraag stelde naar basisvoorzieningen !!"

Dit verweer is niet dienstig. Verzoeker heeft inderdaad geen uitgesproken profiel. Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij dat de loutere deelname aan de betogingen zou kunnen leiden tot een vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Voormelde vaststellingen leiden, gelet op de devolutieve werking van het beroep, tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de voorgehouden problemen omwille van deelname aan betogingen. De verwijzing naar de leeftijd van Jalal Al Shahmani en de bijgevoegde foto's (stukken 3 en 4) kunnen verzoekers teloorgedane geloofwaardigheid niet herstellen.

Verzoekers identiteit wordt op het eerste zicht niet betwijfeld, derhalve is de toevoeging van zijn identiteitskaart en paspoort niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont.

In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische militieën geleid. De aanwezigheid van deze militieën heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische militieën, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

De verwijzing naar het reisadvies is niet dienstig. Het reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tevens blijkt dat verzoekers familie zonder noemenswaardige problemen verblijven in Bagdad (gehoor CGVS, p.4).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het “*Upper Tribunal*” (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS